

Η ελληνική μυθολογία παραμένει συναρπαστική επειδή είναι η μόνη, απ' ό,τι γνωρίζω, που συνδέει τόσο στενά τους εξής δύο τομείς: τον πόλεμο και την σοφία. Για την αποφυγή οποιασδήποτε παρανόησης σας ξεκαθαρίζω ότι εννοώ την ελληνική θεότητα, την Αθηνά με τα πράσινα μάτια, και όχι την ρωμαϊκή Μινέρβα με τα μπλε-κίτρινα μάτια που λατρευόταν ως θεά της σοφίας, των τεχνών, του εμπορίου και ως προστάτιδα της πόλης. Οι άνθρωποι λανθασμένα της προσδίδουν χαρακτηριστικά πολεμιστή, τα οποία προέρχονται από την ελληνική θεότητα (Αθηνά Πρόμαχος), γεγονός που οδηγεί στη σύγχυση της με την ελληνική θεότητα. Ομοίως θα μπορούσαμε να παραθέσουμε την περίπτωση του θεού Tyr (σκανδιναβική μυθολογία) ο οποίος διαχειρίζεται τον πόλεμο, τη δικαιοσύνη και τους νόμους και σε καμία περίπτωση την σοφία αυτή καθεαυτή. Ασφαλώς αυτή η σύνδεση, η τόσο ισχυρή, των δύο χαρακτηριστικών, δηλαδή του πολέμου και της σοφίας, φαίνεται αντιφατική. Μέγα λάθος. Για τους αρχαίους Έλληνες η επιτυχής έκβαση μιας μάχης οφείλεται αποκλειστικά στο δίδυμο Αθηνά-Άρης (ο Άρης, ο ετεροθαλής αδερφός). Πολλοί μύθοι έχουν ως θέμα την Αθηνά. Σας παραθέτω ως παράδειγμα δύο από τους πιο γνωστούς: τον μύθο της Αράχνης και αυτόν της Ελιάς.

Ωστόσο, από όλες τις μυθολογίες που έφτασαν σε εμάς, η Αθηνά είναι η μοναδική θεότητα που λατρευόταν για αυτά τα δύο σημαντικά χαρακτηριστικά, μεταξύ άλλων που κατείχε (την χειροτεχνία παραδείγματος χάριν). Όπως θα έλεγαν ορισμένοι σκεπτικιστές, η τύχη κάνει πολύ καλά τη δουλειά της. Ωστόσο, έχοντας αποκτήσει από τις προηγούμενες ζωές μου (για την ακρίβεια, σε τρεις προηγούμενες ζωές) μια ιδιαίτερη εγγύτητα με αυτήν την θεά, ομολογώ πως αυτή η θέση ως τελικό συμπέρασμα δεν με ικανοποιεί ιδιαίτερα. Ήθελα λοιπόν να μάθω περισσότερα μέσω της ύπνωσης (την οποία κάνω με την LBL (=Life Before Life) και τον διάλογο με τους πνευματικούς καθοδηγητές), ένα απίθανο εργαλείο που μας βοηθάει να ανακαλύπτουμε λεπτομέρειες προηγούμενων ζωών μας.

Πριν μπω στα τεχνικά ζητήματα, πρέπει να υπενθυμίσω κάποια βασικά στοιχεία. Η ψυχή μας μένει αθάνατη και μόνο το σώμα μας πεθαίνει. Η συσσώρευση των εμπειριών μέσα από διαφορετικές υπάρξεις έχει σκοπό να μας κάνει να εξελιχθούμε κι αυτό γίνεται μέσα από βιώματα που ίσως θεωρηθούν επιβλαβή: τον πόνο, τον θάνατο, την ψυχική οδύνη... Σας παραπέμπω στο κείμενό μου “υπάρχει μετενσάρκωση και μετενσάρκωση” για τα πρακτικά ζητήματα (διαθέσιμο στην ιστοσελίδα “Divinisisens” στα γαλλικά). Κατά τη γνώμη μου, αυτό που ονομάζουμε ένοπλο αγώνα εμπεριέχει ό,τι πιο αρνητικό: καταστροφή της ιδιοκτησίας, τραυματισμούς, θανάτους, διαλυμένες οικογένειες, κτλ. (Δεν θα ασχοληθώ με την περίπτωση μερικών κυνικών που ισχυρίζονται ότι οι πόλεμοι αυξάνουν το ΑΕΠ και ωφελούν την οικονομία).

Εάν το σκεφτεί κανείς, εξαιρουμένων των ψυχοπαθών με την κλινική έννοια του όρου (2 τοις εκατό), κανένας δεν χαίρεται στο πεδίο της μάχης, ακόμα κι αν μερικοί επιζήσουν. Κι όμως από καταβολής κόσμου πόλεμοι υπάρχουν. Ποια η σχέση τους με τη σοφία; Πολύ συγκεκριμένα, οι εντάσεις και τα συναισθήματα γίνονται παροξυσμοί αυτές τις τραγικές στιγμές, για το καλύτερο ή το χειρότερο. Τα συναισθήματα γίνονται πολύ πιο έντονα... Και αυτό δημιουργεί τις κατάλληλες συνθήκες για τη βίωση νέων εμπειριών σε ψυχικό επίπεδο. Η ψυχή το μόνο που ζητά είναι να εξελιχθεί. Η νέα ελληνική γλώσσα είναι πολύ πιο ακριβής σε αυτό το σημείο, επειδή διαφοροποιεί την εμπειρία από την πείρα, ενώ στα γαλλικά υπάρχει μόνο ένας όρος και για τις δύο αυτές έννοιες, “expérience”. Η εμπειρία αποκτάται ουσιαστικά από την πρακτική (τις περισσότερες φορές), ενώ η πείρα αφορά την θεωρία και την πρακτική και καλύπτει ένα ευρύ φάσμα θεμάτων. Πολλές εμπειρίες οδηγούν στην πείρα. Στην Γη, λοιπόν, από τα δύο αυτά αντιθετικά χαρακτηριστικά η ψυχή σας θα μπορούσε να αντλήσει τις εμπειρίες της και να τις μετατρέψει σε πείρα.

Κύρια ιστορικές πηγές : Ησίοδος (Θεογονία) για τα γενικά, Όμηρος (Ιλιάδα και Οδύσσεια) για τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της Αθηνάς ως θεάς του πολέμου και της σοφίας, Αισχύλος (Ευμενίδες) για όλα τα άλλα. Για την Minerva, Festus (Minerva) και Publius Ovidius Naso (Fasti).

La déesse grecque Αθηνά (Athina) aux portfolios de la guerre et de la sagesse

À la croisée des chemins, la mythologie grecque demeure fascinante car elle reste la seule à ma connaissance à associer à ce point étroitement ces deux domaines qui sont la guerre et la sagesse. Que l'on ne se méprenne pas ! Pour commencer, je parle bien d'Athéna aux yeux pers et non de la Minerve romaine aux yeux bleu-jaune, vénérée comme déesse de la sagesse, des arts du commerce et gardienne de la cité. Les personnes la revêtent des attributs guerriers d'Athéna (Promachos) ce qui n'est pas exact, même si elle est confondue avec son homologue grecque. De même, si d'un certain point de vue Tyr (mythologie nordique) peut s'en approcher, il gère la guerre, la justice et les lois, et non la sagesse par elle-même.

Cette association aussi forte des deux portfolios de guerre et sagesse semble bien entendu antinomique. Il n'en n'est rien. Pour les Grecs de l'antiquité, en vue de gagner les combats, seul le tandem Αθηνά-Άρης (Aris, son demi-frère) détruit l'ennemi. Beaucoup de légendes la concernent, de la fable de l'araignée, à l'olivier pour ne citer que les plus célèbres.

Cependant, de toutes les mythologies parvenues jusqu'à nous, c'est le seul dieu (déesse) à avoir été vénérée pour ces deux attributs majeurs parmi les autres qu'Aθηνά possède (artisanat par exemple...). D'un point de vue sceptique, le hasard fait bien les choses. Toutefois, ayant par mes vies antérieures une proximité spéciale avec cette divinité (en particulier trois vies passées), j'avoue que cette réponse en guise de conclusion définitive ne m'enchantait guère. J'ai donc désiré en savoir plus via l'hypnose (que je pratique en régression et dialogue avec les guides spirituels), un outil formidable pour découvrir les détails sur nos vies précédentes.

Avant de rentrer dans des aspects techniques, je dois rappeler des évidences. Notre âme reste immortelle et seul notre corps meurt. L'accumulation d'expériences à travers différentes existences a pour but de nous faire évoluer à travers ce que nous pourrions considérer comme néfastes : la douleur, le trépas, la souffrance morale... Je vous renvoie à mon texte "il y a réincarnation et réincarnation" pour les aspects pratiques (disponible sur le site internet "Divinisens"). Si vous suivez mon raisonnement, ce que nous nommons la lutte armée possède tout ce qu'il y a de négatif possible : destructions de biens, blessés, morts, familles brisées, etc... (je passe sous silence certains cyniques qui me rétorqueront que les batailles dopent le PIB et l'économie).

Si vous y songez, excepté statistiquement les 2 % dans le sens médical du terme de psychopathes, personne ne prend de plaisir sur un champ de bataille, même si certains en vivent. Pourtant, depuis l'aube de l'humanité les guerres existent. Quel rapport avec la sagesse (σοφία = sofía) ? Sans vouloir philosopher ni spéculer, les tensions et sentiments deviennent exacerbés en ces moments tragiques. Pour le meilleur ou le pire. Les émotions ressenties augmentent d'autant en intensité... Ce qui donne lieu à des nouvelles expériences niveau psyché (ψυχή = psychi), qui ne demande qu'à évoluer. La langue grecque (moderne) reste bien plus précise à ce niveau car elle différencie à travers le mot français "expérience", la εμπειρία (empeiría) et la πείρα (peíra). La première se rapporte à l'expérience acquise de manière essentiellement concrète par la pratique (souvent) dans un domaine spécifique (généralement) tandis que la seconde concerne la théorie comme la pratique sur de vastes sujets. Plusieurs εμπειρίες (empeirías) mènent à la πείρα (peíra). Sur terre, c'est donc bien derrière ces deux portfolios antithétiques que votre atma pourrait puiser ses εμπειρίες pour les transformer en πείρα.

Références historiques principales : Ησίοδος (θεογονία) pour les généralités, Όμηρος (Ιλιάδας et Οδύσσειας) pour son aspect de guerrière et de sage, puis Αισχύλος (Ευμενίδες) pour tout le "reste".

Concernant Minerve, Festus (Minerva) et Publius Ovidius Naso (Fasti).